

Știința și finețea tinerețului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1706

4 PAGINI — 20 BANI

Joi 21 octombrie 1954

Cîntecul și jocul — prieteni ai tinerețului

ESTE BINECUNOSCUTA dragostea tinerețului pentru distracții, pentru muzică și veselie.

Această înclinație firească a tinerețului este îndrumată cu pricepere de multe organizații de bază s-au apropiat de tineri, le-au înțeles preocupările și li-au ajutat să-și organizeze astfel activitatea artistică încît rezultatele să fie cele mai bune.

Comitetul organizației de bază U.T.M. de la centrala cooperativă „Îmbrăcămintea” din Timișoara, de pildă, a găsit cheia spre sufletul tinerilor din organizație. El a știut să organizeze în așa chip munca artistică încît fiecare tînr să participe cu interes fie la cor, fie la dansuri, fie la alte manifestări artistice. Niciodată comitetul nu pomeneste cuvintele „prezența obligatorie” sau „cei absenți vor fi sancționați”.

Ocupîndu-se de munca artistică, organizațiile U.T.M. nu o fac însă pentru a culege aplauzele spectatorilor. Această activitate contribuie într-o foarte însemnată măsură la educarea tinerețului. Pentru aceasta este necesar să se acorde o foarte mare atenție conținutului activităților artistice, astfel încît, repertoriul, alegerea programelor, să contribuie la educarea comunistă a tinerețului, la rezolvarea sarcinilor concrete, legate de specificul locului respectiv de muncă. La spectacolele pe care le dau brigăzile artistice de agitație din sectoarele turnătorie și mecanică ușoară de la uzinele „23 August” se interpretează adeseori scenele care satirizează lipsurile ce există în procesul de producție, lenea, chiulul, nepăsarea. Tinerii artiști și spectatori sînt împreună, dar fiecare dintre ei învață cîte ceva, devine mai combativ față de lipsuri, mai exigent, mai disciplinat.

Tinerețul nostru dovedește o nemărginită sete de cunoștințe: el devine pe zi ce trece mai cult, mai pregătit. Pentru a-l satisfăce trebuie să i se pună la dispoziție cele mai variate cîntece, dansuri, piese de teatru, cel mai bogat repertoriu.

Să încercăm însă cineva să dea tinerilor să interpreteze un repertoriu sărac, monot, al cărui conținut nu-l interesează! Pe ei nu-i poate satisfăce orice fel de activitate artistică luată la întimplare, nu-i poate mulțumi să cînte mereu aceleași cîntece, să recite aceleași poezii. Conținutul bogat, variat, și multilateralitatea repertoriului sînt condiții esențiale în munca artistică; tînrul nu cîntă și nu joacă numai de dragul cîntecului și al jocului, el vrea să-și formeze un larg orizont cultural, să-și îmbogățească cunoștințele.

În unele organizații de U.T.M. însă, cîntecul și dansul nu sînt la loc de cinste, sînt considerate ca lucruri neserioase, mărunte, copilărești. Unii membri ai comitetelor organizațiilor de bază U.T.M. cînt și unii artiști de U.T.M. — cu cele mai bune intenții din lume, dar îmbătrîniți înainte de vreme și mărginiți — le

cer tinerilor să se ocupe cu treburile „serioase”, le limitează sfera preocupărilor, creîndu-le o imagine aridă, șablon, despre munca organizației. Atunci cînd asemenea activități pun problema activității artistice, ei o fac „pentru a îndeplini planul” și nu din înțelegerea reală și profundă a rolului pe care-l are activitatea artistică în educația comunistă a tinerilor — sarcină de bază pe care partidul a încredințat-o Uniunii Tinerețului Muncitor. Aceasta face ca mulți utemiști să nu se dăruiască muncii organizației, să se sustragă de la îndeplinirea unor sarcini și în loc să fie legați de colectiv, ei se îndepărtează, formează diferite grupuri care își caută distracțiile în afara colectivului. Astfel este îngreunată îndeplinirea sarcinii nobile a U.T.M. de a mobiliza tinerețul la realizarea sarcinilor trasate de partid, de a crește oameni devotați cauzei clasei muncitoare, cauzei construirii socialismului. Trebuie combătute cu toată tăria la organele și organizațiile U.T.M., manifestările de sectarism, metodele cancelarist-birocrațice, formele bătrînești și cele de paradă, ședintomania, prelucrările șablon. Trebuie să devină o preocupare permanentă folosirea unor metode atractive de organizare și educare a tinerilor, potrivit specificității vârstei și ocupației lor.

Nu există loc de muncă unde să nu se poată desfășura o viață interesantă și activitate artistică. În fabrica cea mai mare sau în cel mai ascuns sat de munte, în școală sau în birourile unui ministru, există nemăsurată tineră talență. Destui artiști-talentați sau studenți ai institutelor de artă au fost la începutul activității lor membri ai unui cerc artistic de amatori. Pentru ai unii conducători de organizație, pentru alții un activist nu este valabil prezentul pe care-l folosesc unii tovarăși de la L.M.S. Roman că nu su cu cine muncă, că nu există acolo „talente”. Printre muncitorii există cu siguranță destui tineri talenți! Organizația U.T.M. de acolo trebuie să se simtă răspundătoare dacă din rândurile ei se vor ridica sau nu artiști amatori talenți.

Există și cazuri cînd, deși la clubul întreprinderii sau la căminul cultural din sat, se duce o bogată activitate artistică, organizația de bază U.T.M. nici nu cunoaște această problemă sau cel puțin nu are cu ea nici o legătură directă. Într-o asemenea situație este clar că organizația nu-și va putea îndeplini sarcinile, pentru că, îl va lipsi una din cheile spre sufletul tinerețului.

Tinerețul are nevoie de îndrumare și o primește cu bucurie. Dacă organizația U.T.M. îl ajută, îl îndrumă cum să-și petreacă plăcut, interesant și vesel timpul liber, atunci el se va îndrepta cu mai mult drag spre organizație, va fi gata să îndeplinească orice sarcină, va munci cu entuziasm, cu abnegație, formîndu-se ca un constructor de nădejde al socialismului.

Prin expozițiile agricole din țară

INVAȚĂMINTE VII

ARAD (de la corespondentul nostru). — Iaca, mi-s de 70 de ani, dar așa bună (asa i se spune doveză) prin părțile Ardealului n-am mai pomenit. Buzele de 33 kg? În la, diavolez pînă la colectivități din Zabran!

— D-apoi că ei încreștă pînă la tractor după metode sovietice. Nu văzui sărăci mașini? Altele sînt și miere din pămînt.

— Erau doi bătrîni și-o urma lor două nevastă la fel de agitate le tinse țesut. Din dispoziție lor se vedea că de toată că se lăsa de la expoziția agricolă rațională din Lipova.

Această expoziție a fost vizitată pînă acum de zecile de țărani muncitori. În fața expoziției sînt expuse mașinile agricole care ilustrează dezvoltarea industriei noastre constructoare de mașini și agricole neprețuită primită din partea Uniunii Sovietice.

Întîlnind în sala expoziției, privim vizitatorilor nu sînt pe ce să se oprească mai mult. Sînt aici produse frumoase, roade bogate obținute de colectivități, învățăminte agricole.

DATORIA AJUTORULUI SOVIETIC

În orașul Ploiești a fost deschisă expoziția agricolă regională. Din toate sectoarele de activitate ale agriculturii, sînt expuse felurite produse agricole. La fiecare produs expus, o tablă explică metodele agrotehnice folosite, producția medie obținută la hectar, precum și soiul produsului.

Vizitatorii au ocazia să se convingă că de mult s-a dezvoltat agricultura noastră în anii puterii populare. Să cunoașcă pașii serioși ce s-au făcut în obținerea de recolte sporite la hectar.

Unul din cele mai mari raioane ale expoziției îl ocupă sectorul gospodăriilor agricole de stat.

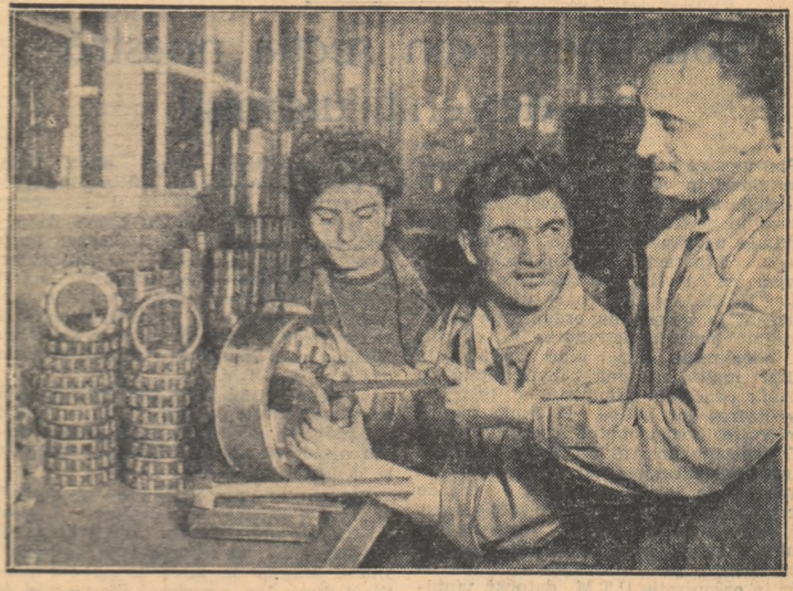
Pe graficele globale ale gospodăriilor de stat din regiunea Ploiești se arată că volumul produselor vegetale predate statului a crescut cu 34 la sută față de anul 1949, iar al produselor animale cu 245 la sută față de același an.

Gospodăria de stat Balacu din raionul Urziceni se mîndrește cu cele 90.000 kg. sfeclă furajeră obținută la hectar, iar G.A.S. Horticola din Buzău cu recoltele de 41.000 kg. pătlăgele roșii și 28.000 kg. varză de toamnă la hectar. Cu aceeași mîndrie și colectivele de muncă ale gospodăriilor de stat din Valea Călușărească și Săbotoși își expun marile realizări în creșterea producției de cereale și a celei animale, ca și producția record a sectorului pomicol și viticol. În ambele gospodării, producția de struguri a crescut anul acesta cu 37 la sută față de anul trecut, deși suprafața de vie a rămas aceeași, iar producția de fructe s-a mărit cu 23 la sută.

Privirile vizitatorilor sînt de asemenea atrase de frumoasele produse obținute de gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole din regiunea Ploiești, produse care ocupă un loc de frunte în

Indicațiile pe care le primesc utemiștii Mîlescu Ion și Teodor Sîja, muncitori în secția rulmenți a uzinelor „Steagul Roșu” Orașul Stalin, de la maistrul comunist Bașu Ion, sînt deosebit de prețioase. Aplicîndu-le în practică, cei 2 utemiști și-au depășit cu mult sarcinile zilnice de producție. În fotografie: maistrul comunist Bașu Ion le explică montajul rulmenților oscilanți.

Foto: RADU COSTIN

Urmînd pilda comuniștilor

PLOEȘTI (De la corespondentul nostru). Harnicii constructori, mecanici, strungari și fierari din uzina de reparatii mecanice Ploiești lucrează neobosiți pentru sporirea producției de utilaj petrolifer. Zilnic pe poarta uzinei ies tot mai multe grănice și motoare de foraj, capete hidraulice și clești pentru foraj, reparate peste plan.

Exemplul multor comuniști ai uzinei, ca lăcătușul constructor Voinea Constantin, strungarul Ștefănescu Iordan sau mecanicul Cerchezan Ion, Stan Ion, Iancu Gheorghe care-și depășesc zilnic normele cu 40 pînă la 180 la sută, sînt urmate de membrii brigăzilor utemiste de producție din uzină.

Rolele, axele, podurile, ancorele, dis-

tanțierile, geambaclul și multe altele acestor sînt gata, urmînd doar asamblarea lor.

Trepiedele acestor 2 sonde ca și podurile sînt executate de brigada utemistă de lăcătuși constructori condusă de utemistul Teodor Nicolae și de brigada de fierari condusă de utemistul Ene Vasile care obține zilnic o depășire de 50—80 la sută.

La realizarea acestor angajamente își dau contribuția și brigăzile utemiste de la strungărie și secția mecanică. Brigada condusă de maistrul utemist Rădulescu Tudor, de pildă, care a reparat cu 5 zile mai devreme un granic de foraj, dă acum producție în contul anului 1953.

Constăuire pentru îmbunătățirea producției de mașini agricole

În zilele de 18 și 19 octombrie a avut loc în Capitală constăuirea cu tema: „Controlul final al produselor de serie în uzinele constructoare de mașini agricole”, organizată de secția mașini a Comitetului Central A.S.I.T. în colaborare cu Ministerul Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini, Ministerul Agriculturii și Silviculturii și Institutul de Cercetări pentru mecanizarea și electricarea agriculturii.

La lucrările constăuirii au participat ingineri și tehnicieni din întreprinderile constructoare de mașini și uzinele agricole, reprezentanți ai S.M.T.-urilor, oameni de știință din institutele de mecanizare din țară.

În referatul intitulat „Importanța economică a bunei funcționări a mașinilor” a fost analizată pe larg contribuția pe care proiectanții și constructorii de mașini și uzine agricole o pot aduce la mărirea producției agricole la hectar.

Prezentarea modului de organizare a

controlului intermediar și îndeosebi a celui final, la uzinele „Semănătoarea”, a constituit obiectul unui alt referat.

Referatele au scos în evidență probleme importante care stau în fața industriei constructoare de mașini și uzinelor agricole existente în Uniunea Sovietică și în țările de democrație populară, necesitatea tipizării elementelor pe grupe la mașinile care se află în fabricație, precum și măsurile ce trebuie luate pentru ridicarea calificării profesionale a personalului din serviciile de control tehnic și a mecanizatorilor din unitățile socialiste ale agriculturii.

În încheierea lucrărilor, participanții la constăuire au adoptat o rezoluție care scoate în evidență sarcina proiectării de noi tipuri de mașini agricole după modelele meșinilor existente în Uniunea Sovietică și în țările de democrație populară, necesitatea tipizării elementelor pe grupe la mașinile care se află în fabricație, precum și măsurile ce trebuie luate pentru ridicarea calificării profesionale a personalului din serviciile de control tehnic și a mecanizatorilor din unitățile socialiste ale agriculturii.

(Agerpres)

Sosirea în Capitală a unor membri ai delegației guvernamentale a R. P. R. care a participat la festivitățile de la Pekin

La 20 octombrie s-au înapoiat în Capitală tovarășii Gh. Apostol, prim secretar al Comitetului Central al P.M.R., conducătorul delegației guvernamentale a Republicii Populare Romine care a participat la festivitățile ce au avut loc la Pekin, cu ocazia celei de a 5-a aniversări a Republicii Populare Chineze și Gr. Protesa, prim locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, membru al delegației.

La sosirea pe aeroportul Băneasa, membrii delegației guvernamentale a R.P.R. au fost întâmpinați de tovarășii: I. Chisinevski, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Al. Drăghici, ministrul Afacer-

rilor Interne, M. Dalea și I. Fazekas, secretari ai C.C. al P.M.R., S. Bughici, ministrul Afacerilor Externe, L. Răutu, Constantin Crăciun, ministrul Culturii, Ghițela Vass, C. Popescu, ministrul Agriculturii și Silviculturii, M. Magheru și D. Ionescu, directori în Ministerul Afacerilor Externe și alții.

Au fost de față reprezentanții Ambasadei R. P. Chineze la București, în frunte cu ambasadorul Van Iu-pun și reprezentanții ai Ambasadei Uniunii Sovietice în frunte cu ambasadorul L. G. Melnikov.

(Agerpres)

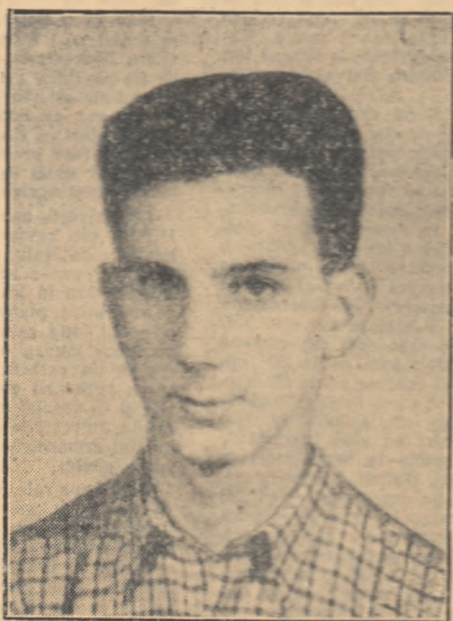
UN TÎNĂR DIN CETATEA DE FOC

Unii zic că Mînstler Henz, e un talent înăscut, că are ceva în el de soul lui Stephenson. El însă nu este de aceeași părere! Spune că inovațiile lui le-ar fi putut realiza ori ce om cu ochii și mîntea ageră. Totul e să nu-ți caști gura la locul de muncă, ci să cauți să pătrunzi procesul tehnic. Nu-i nici o minune în asta. Părerea lui Henz este că peste tot se pot face inovații, că nu există colțuri în tot Combinatul Metalurgic Reșița, unde să nu se poată ușura munca.

Henz mai are însă o părere despre inovații. Trebuie neapărat să-ți iubesci munca, să îndrăgești întreprinderea unde lucrezi, mică sau mare, așa cum este și atunci ideile vin mai ușor.

De unde a învățat Mînstler Henz să-și iubească uzina uriașă?

Henz e din Reșița. Tatăl său de 22 ani lucrează la construcția de poduri. El s-a obișnuit din copilărie să se trezească la sunetele sirenelor de pe coșurile înalte, să stea cu prietenii pînă seara tîrziu admirînd roșul rubinului al otelului cînd e transportat spre locurile de prelucrare. Sau de sus, de pe munte, ce minunat se putea zări în vale cetatea de foc, fumegînd și vind de ropotul muncii. Cînd nenumăratele ciocane pneumatice cobor vijelios din tavanul înalt și loveau cu sete otelul încins împingînd ploaie de scintile, se cutremurau pămîntul sub picioarele lui Henz. De multe ori venea la tate în uzină cînd era copil. Trecea prin secțiile nenumărate și admira fremătul uzinei. Cîte nu sînt de admirat în uzină: cum curge șuvoiul incandescent din cuptoarele Siemens-Martin în oale uriașe, cum dau formă otelului nenumăratele mașini de tot soiul, cum trec maceralele scrișnînd sus în tavan stringînd în felci giganti roșii. Toate i-au plăcut lui Henz, dar din aceste toate, i-a rămas mai mult în inima de copil, laminorul. Sarpele acela lung și roșu ce se subțiază sfîrșind între valțuri lucioase. De cîte ori venea la uzină se opra la laminoare, privea dibăcia cu care oamenii manevrau mașinile. La-

minorul și-a găsit lăcaș în inima lui Henz.

Cînd Henz a crescut mare, s-au schimbat multe în cetatea de foc. Laminoarele, ciocanele uriașe pneumatice, mașinile, coșurile înalte, cuptoarele Siemens-Martin, au devenit ale aceluia care lucrează cu ele. Colo departe în valea Pomostului s-a întins cetatea de foc. S-au clădit case noi pentru tineri și pentru acei minunați bătrîni care o viață întreagă și-au dat vîgla în fața otelului încins. Lui Ausnit, Și ce bătrîni, ce maistri ai focului au trudit pentru un singur om!

Mai tîrziu Henz a fost martorul noii muncii și vieții ce asemenea șuvoiului de otel din cuport creștea năvalnic în cetatea de foc.

S-a înscris la Școala Medie Tehnică Siderurgică din Reșița. Specialitatea: laminoare. Zilele de practică le-a petrecut tot în secția șerpilor roșii.

După ce a terminat școala a fost repartizat la biroul de construcții I.P.R.O.M.E.T. din București. L-au repartizat la un barou de construcții avîndu-se în vedere că și tatăl său, inginer, cu experiență, lucrează de mult timp în acest domeniu.

Așa că Henz a ajuns într-un birou al I.P.R.O.M.E.T.-ului în București. Lucra la planșă, se uita prin fereastra etajului, jos, la forțota Capitalei, asculta zdrăngănitul tramvazelor și se gîndea la laminoarele din uzinele de la Reșița. Nu nu viața asta și-a dorit-o el. Planșe, schițe, creioane, linioare... nu aceste unelte le-a vădit. Să simtă cum îl ard obrăzii de doșoarele focului, că fumează halatul pe el! Da! asta îl e mai plăcut lui Henz decît zdrăngănitul tramvazelor bucureștene.

S-a dus la secția învățămînt din ministru și a spus scurt:

— Eu vreau să lucrez la Reșița, dintr-un producție. Trimiteți-mă înapoi! N-a fost lăsat.

— Ce crezi, putem face stitice schimbări de cadru? — I s-a spus. — Al fost adus la București, stat aici! Henz nu s-a lăsat, s-a dus și-a stat de vorbă cu cineva din conducerea ministerului. Și-a desăvîrit inima, a spus că el încă din copilărie e legat de cetatea de foc, de laminoare și că locul lui este acolo.

A găsit înțelegere și s-a tîntor la Reșița. A fost repartizat la biroul de construcții a secției laminoare. Era aproape de laminoare, dar munca lui a rămas aceeași: aproape că la I.P.R.O.M.E.T. Era însă mai bine. Barem, aici putea pipăi piesele pe care le desena, putea să se deserte privind fuga șerpilor roșii între valțuri.

Anul trecut se clătea la cabinetul tehnic al C.M.R.-ului un tehnician, care să se ocupe de laminoare. Henz a aflat despre asta și a simțit că sosise în sfîrșit momentul. Din principiu, Henz nu minte, asta vă pot spune toți cei care îl cunosc, dar de data asta i s-a năzărit, să zicem, că nu vede bine și nu mai poate sta la planșă. Așa a ajuns Henz la cabinetul tehnic.

De atunci a trecut un an de zile. Dacă ar cere lui Mînstler Henz, secretarul comitetului organizației de bază U.T.M., direcțiunea, un referat asupra activității lui în producție ar întinde un carnetel. Ce este acest carnetel? De fapt nici nu e carnetel. Sînt adeverințe de la cabinetul tehnic al Combinatului. Henz și-a prins adeverințele între clame, a pus o hîrtie albă pe care a scris: „Registrul de inovații” Mînstler Henz. „Registrul” lui Henz cuprînd 87 de inovații. Decl. vâ datî seama că e destul de voluminos. Ei, acest „registru” cu aspect de carnetel ar putea fi așa dar raportul de activitate al lui Henz pe un an de zile la cabinetul tehnic.

Hal să frunzărîm acest carnet neobișnuit. Prima inovație este intitulată: „Mecanizarea silozurilor Filler”. Trezînd într-o zi pe lîngă aceste silozuri Henz, s-a oprit și a studiat cum se

muncăste aici. Praful de Filler era aruncat de la 8 metri înălțime, iar jos muncitorii legați la gură și la nas cu pînă, umplau niște cutii cu un orificiu de 100 milimetri. Praful îngrozitor.

După 2 zile a prezentat inovația simplă la cabinetul tehnic: o leavă pe care să alunece praful, la capăt un tub de cauciu care intră în orificiul cutiilor. Muncitorii și-au luat jos cirpele, după ce s-a aplicat inovația lui Henz, fiindcă praful a fost înlăturat de la locul lor de muncă.

Asta a fost prima inovație. Au urmat la rând altele 86. Majoritatea se înțelege, sînt inovații la laminoare, dar sînt multe și pentru alte secții. Henz nu umblă gură cască prin uzină. Observă totul cu atenție.

Pe fiecare foaie, adeverință, din „registru” sînt adnotări scurte. Să răsfoim și să vedem adnotările: aplicat... aplicat... refuzat... refuzat... acceptat... acceptat... refuzat... refuzat... aplicat... aplicat... acceptat... acceptat... Pentru „Recondiționarea lamelor de fierăstrău”, inovație care aduce mari economii Combinatului, a primit ca primă parte 500 de lei. Să citim din acest „registru” alte titluri de inovații: „Mecanizarea muncii la mașinile de cojit”, „Înlocuirea lagărelor de metal cu lagăre de fontă”, „Confectionarea unui reductor de viteză”, „Dispozitiv adaptabil la strung pentru tăierea roților dintate”, „Aparat pentru prepararea combustibilului solid sfărîmîtat”, „Tăierea capetelor de șină la rece”, „Dispozitiv pentru frezarea rapidă”, „Dispozitiv pentru ridicarea șinelor”, „Bandă transportoare verticală”, „Elaborarea unei fonte de calitate superioară pentru segmenti”, ș.a.m.d.

Ne vine nouă tare ușor să citim toate acestea din „registru” lui Mînstler Henz, dar dacă l-am asculta pe el, am

A certificate of work or achievement form with fields for name, position, and date, signed by a supervisor. It includes the number 0115 and a date of 19.10.1954.

Comemorarea lui Lermontov la Cluj

Studentii și corpul didactic de la secția de limba rusă a Facultății de istorie și filologie din Universitatea „V. Babeș” au comemorat împlinirea a 140 de ani de la moartea marelui poet rus M. I. Lermontov.

La discuția asupra referatului au luat cuvântul numeroși studenți. Pentru a omagia memoria marelui poet, în hotel „Universității” a fost instalată o vitrină în care sînt expuse ediții sovietice din operele lui Lermontov, precum și unele din cele mai reușite traduceri.

Correspondent PAUL SCHVEIGER

1.253.000 spectatori

Lucrările dramaturgiei clasice ruse și sovietice se bucură de o mare prețuire în țara noastră. Numărul crescut al spectatoilor arată interesul și dragostea oamenilor muncii pentru operele dramaturgiei clasice ruse și sovietice.

Un exemplar grăitor îl constituie piesa „Vinovali fără vină” de A. N. Ostrovski, care a fost reprezentată plină acum de peste 600 de ori. Pe scena Teatrului Muncitoresc C.F.R.-Giulești, a Teatrului de Stat din Timișoara, a Teatrului de Stat din Turda și la alte teatre din țară, piesa „Vinovali fără vină” a fost văzută numai în stagiunea trecută de 160.612 spectatori.

Artiștii în mijlocul țărănilor muncitori

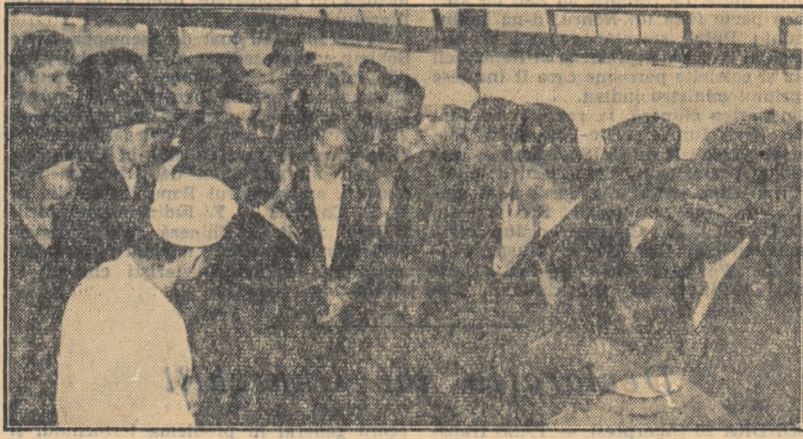
În cadrul Lunii Prieteniei Romino-Sovietice, zilele trecute a avut loc la câminul cultural din comuna Tîncăbești, regiunea București, un spectacol dat de artiștii ai Teatrului Național „I. L. Caragiale” și ai Ansamblului de Estradă.

O nouă expoziție de arte plastice

Duminică 17 octombrie, în prezența reprezentanților Ministerului Culturii, ai Uniunii Artiștilor Plastici și ai organizațiilor de masă din localitate, s-a deschis, în sălile muzeului regional din Orașul Stalin, o expoziție de pictură și sculptură, organizată în cinstea Lunii Prieteniei Romino-Sovietice.

(Agerpres)

Visite ale delegațiilor sovietice

Visita mulgătoarei fruntașe Klavdia Mihailovna Loșonova, care face parte din delegația sovietică, la G. A. S. Bragadiru — regiunea București.

Miercuri dimineață, Klavdia Mihailovna Loșonova, mulgătoare fruntașă din colhozul „Stalin”, regiunea Moscova, a ertat ai Muncii Socialiste, membră a delegației sovietice care participă la sărbătorirea Lunii Prieteniei Romino-Sovietice, a vizitat gospodăria de stat Bragadiru, regiunea București.

După ce a vizitat gospodăria de stat Bragadiru, K. M. Loșonova a făcut o demonstrație practică asupra metodelor de muls aplicate în colhozul „Stalin”, regiunea Moscova.

La consfătuirea care s-a ținut cu acest prilej cu numeroși mulgători fruntași din gospodăriile agricole de stat și gospodăriile agricole colective din regiunea București, K. M. Loșonova a arătat amănunțit

metodele de muls, de îngrijire a vacilor și vitelor, de mănare a proocantului de grăsimi — în lapte, folosite de colhoznicii din colhozul „Stalin”, regiunea Moscova.

★

F. L. Kovalov, laureat al Premiului Stalin, deputat în Sovietul Suprem al R.S.F.S.R., membru al delegației sovietice care se află în țara noastră cu prilejul Lunii Prieteniei Romino-Sovietice a fost miercuri dimineață oaspetele muncitorilor de la Filatura românească de bumbac și fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej” din Capitală.

După amiază, F. L. Kovalov a făcut o vizită la Consiliul Central A.S.T. (Agerpres)

Aplicăm învățămintele unor prieteni dragi

În 1950, cînd s-a înjghebat colectiva noastră, inventarul era destul de sărac. Din această cauză și datorită faptului că eram în prag de viață nouă, necunoscută de noi pînă atunci, activitatea noastră mergea cam pe bilbiute, nesigur. Lucram așa cum învășeam din bătrîni. Cu timpul s-au început să ne înărim, activitatea a devenit mai organizată, iar metodele înaintate de muncă s-au aplicat treptat, pe scară din ce în ce mai largă.

Tot începutul e greu și nesigur, dar rezultatul ne-a fost plăcut în a porni cu tot avîntul la aplicarea metodelor agro-tehnice înaintate.

Un moment de cotitură în atitudinea noastră față de noișle metode de muncă l-a constituit vizita unui grup de oameni de știință sovietici pe care i-am avut oaspeți cu cîva timp în urmă.

Trebuie să spun că și pînă atunci i-arvovizaseam cartofi, făcusem polenizare suplimentară artificială la porumb, dar față de ceea ce puteam și trebuia să facem, acestea erau realizări mici.

Vizitînd culturile noastre, grădina de zarzavat și fermele zootehnice, oaspeții ne-au felicitat pentru unele realizări. Mare a fost însă bucuria noastră, cînd la fiecare pas, pe cîmp, în grădini, sau la ferme, primeam de la specialiștii sovietici sfaturi prețioase.

Au plecat vizitatorii... Au stat puțin la noi, însă ne-au învățat atît de multe lucruri folositoare, ne-au arătat atît de clar drumul pe care trebuie să mergem spre belșug, încît nu-i vom uita niciodată.

Cum am tradus noi în faptă pînă acum învățămintele lor? Vizitatorii dragi ne-au vorbit despre felul în care putem să mărîm și să îmbunătățim ferma de vaci de lapte. Noi avem deocamdată, opt vaci, pe care le-am îngrijit așa cum ne-am priceput. Nu-i vorbă, am scos lapte de la ele, dar puțin.

În urma sfaturilor primite de la oaspeții sovietici ne-am hotărît să sporim numărul vacilor ca încă opt capete. Am și trimis delegat să cumpere vaci bune,

STANCIU DUMITRU președintele gospodăriei agricole colective „Ilie Plătili” din comuna Fărcașele, raionul Caracal (Agerpres)

Consfătuiri cu prilejul „Zilelor tehnicii și agrotehnicii sovietice”

La Casa Tehnicianului din Petroșani a avut loc de curînd o consfătuire organizată în cadrul „Zilelor tehnicii și agrotehnicii sovietice”, în legătură cu aplicarea metodei graficului ciclic. La această consfătuire a participat un mare număr de mîneri, tehnicieni și ingineri. Participanții au urmărit cu mult interes referatul prezentat de fruntașii în întrecerea socialistă Mihail Ștefan, de la mina Petrila, care a arătat modul cum e organizată munca în brigada sa pe baza metodei graficului ciclic. Prin aplicarea acestei metode sovietice, brigada sa și-a depășește în fiecare lună sarcinile de plan cu peste 40 la sută.

Au mai prezentat referate maestrul mîner Cornel Muntean și fruntașii în întrecerea socialistă Petre Spînu de la mina Lupeni, care a arătat posibilitățile de extindere a metodei graficului ciclic și la lucrările în abataje camere.

★

Consfătuirile organizate cu ocazia „Zilelor tehnicii și agrotehnicii sovietice” au fost încă un prilej pentru țărani muncitori de pe ogoarele regiunii Pitești de a-și îmbogăți cunoștințele.

La consfătuirea din comuna Mozăceni, raionul Costești — care a avut loc de curînd — țărani muncitori au urmărit cu multă atenție referatele prezentate de Alexandru Priadenco, membru corespondent al Academiei R.P.R., Ion Lungu conferențiar universitar, Vladimir Moșneaga, șeful laboratorului pentru ameliorarea porumbului de la I.C.A.R., — care au arătat cum pot fi aplicate metodele agrotehnice avansate pe terenurile din comună. Apoi, I. Costache, inginer șef al secției agricole a raionului Costești, care a vizitat de curînd Expoziția Agricolă Unională de la Moscova, a vorbit despre realizările obținute de agricultura sovietică, rod al colaborării dintre oameni de știință, tehnicieni și fruntași ai recoltelor bogate.

Manifestări culturale

Joi 21 octombrie la ora 19, la Casa Prieteniei Romino-Sovietice din str. Băntistei nr. 14, va avea loc adunarea festivă cu prilejul împlinirii a 10 ani de activitate a Editurii Cartea Rusă.

Va prezida acad. Mihail Sadoveanu, președinte al Uniunii Scriitorilor din R.P.R. Despre activitatea Editurii Cartea Rusă în cei 10 ani de la înființare va vorbi scriitorul M. Beniuc, secretar al Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

Scriitorii Maria Banuș, Mihai Dragomir, Miron Radu Paraschivescu, Al. Philippide și Cicerone Theodorou vor citi din operele scriitorilor clasici ruși și sovietici în traducere proprie.

Își vor da concursul Valentina Crețoiu, Magda Ianculescu și Nicolae Secăreanu, soliști ai Teatrului de Operă și Balet al R.P.R.

★

În cadrul „Săptămîni cărții și presei sovietice” au avut loc în raionul Piatra Neamț numeroase manifestări culturale. La biblioteca raională din Piatra Neamț au fost organizate două seri literare în cadrul cărora s-au ținut conferințe despre literatura sovietică. În comuna de raion s-au ținut conferințe și recenzii despre opere ale literaturii sovietice printre care „Lumina pe flu” de N. Dubov, „Secerîșul” de Galina Nicolaeva etc. De asemenea, au fost organizate standuri de cărți.

(Agerpres)

De curînd, și-a reînceput activitatea cercul literar „Gh. Cosbuc” al Universității „C. I. Parhon” din București.

De la înființare și pînă în prezent, timp de aproape cinci ani, cercul literar a crescut înrînd pe artiști, prozatori, reporteri și critici ca Silviu Podină, Titus Popovici, Victor Vintu, Boris Buzilă și mulți alții, cunoscuți tineretului nostru din cotidiene și periodice literare.

În acest an școlar ne-am propus o activitate și mai rodnică. Avem asigurate toate posibilitățile de lucru, mai ales pentru studenții de la Facultățile de filologie și ziaristică, al căror specific de muncă le permite să se ocupe mai mult de aceste probleme. Organizația U.T.M. a universității, îndrumată de organizația de partid, catedra de istoria literaturii române de la Facultatea de filologie, cît și Comisia de îndrumare a Uniunii Scriitorilor ne-au promis ajutor efectiv și permanent.

Clar de la prima noastră ședință de lucru am primit sfaturile și îndrumul tovarășului Silviu Iosifescu, critic literar, care va participa regulat la ședințele noastre. Organizația U.T.M. ne-a îndrumat și ajutat să întocmim dosare de lucrări pentru fiecare membru și să alcătuim planul de muncă al cercului literar.

Printre obiectivele de seamă trecute în plan, figurează o nouă orientare a creației literare, îndreptînd pe fiecare membru să se inspire din evenimentele cele mai actuale și importante. Ne-am propus de asemenea să strîngem legătura cu alte cercuri literare din Capitală, — ca „P. D. Th. Neclujă”, „Tineretului”, „I. P. Dinco”, — în scopul unui real și eficient schimb de experiență. În colaborare cu sfatul popular al Capitalei am hotărît să organizăm în cel puțin trei întreprinderi, cercuri literare de studiu și creație. Pentru a îmbogăți cunoștințele teoretice de literatură și critică literară ale membrilor cercului, biroul și-a propus ca cel puțin lunar să redacteze referate pe diferite teme, ca de pildă: „Măiestria artistică la clasic”; „Despre tipizarea personajelor”; „Conflictul într-o operă de artă” etc. În

cadrul gîveselor reuniuni tovarășești din facultățile universității, cercul literar s-a angajat să susțină serate literare cu producții proprii.

Activitatea se arată a fi promițătoare încă de la început. Astfel, în gaza „Universitatea” ni s-a rezervat o rubrică în care și-au publicat de acum versurile unei tovarășe ca Natalia Pătărău și Radu Neagu. La dosarul „Evidența creației” au sosit materiale din partea noilor membri, studenți în anul I, care promit deosebit de mult. Printre ei se numără Steliana Ștefănescu, Octavian Georgescu, Șoșbuș și alții, ale căror materiale vor fi citite în primele ședințe de lucru. În munca noastră vom acorda o atenție deosebită acestor tovarășe care vin din diverse cercuri literare, cu experiență de viață, cu dragoste pentru creație. Membrii mai vechi ai cercului scris și et pe teme ca lupta partidului în ilegalitate, — temă tratată într-o piesă de teatru a lui Georgehe Rîcu, — problema cooperării la sate — abordată de Gh. Duță Miclosanu în schița „În rîndul lui...” Florin Pietreanu scrie poezii despre prietenia romino-sovietică. Alți tovarășe abordează teme din tlemele de luptă al poporului nostru: Clemente Constantin, de pildă, a scris ciclul „Pagini de istorie”. Sînt îmbrăcătoare planurile de creație ale tuturor membrilor care vădese preocupare pentru viața studențimii, pentru colorarea țării, (poeziiile lui Ion Accsan, Ion Șerbu și altele).

O inițiativă laudabilă a noului birou o constituie apariția unui buletin literar în care se publică fragmente din materialele ce urmează a fi studiate în ședințele noastre, articole de critică, polemici, cronici literare.

Cu aceste gînduri de viitor, cu acești primi pași am pornit la drum. Sîntem convinși că munca noastră va da roade; avem energie tinerescă, voință neclintită, și mai mult decît orice, încredere în noi.

VICTOR VIȘINESCU secretarul cercului literar „Gh. Cosbuc” al Universității „C. I. Parhon” din București

Din sala Tribunalului

Banii „furați”

Complețul de judecată a trecut la deliberea hotărîrii. Căzura era grav și analizarea lui trebuia făcută cu multă principialitate. Inculpatul se făcuse vinovat de delapidare, delicț prevăzută de articolul 245 din Codul Penal. Pe masa prezidențului Radu Mihail se găsea deschis dosarul privitor la cazul Berdili.

Președintele chibzui îndelung. Cunoștea cazul în toate amănunțile; și apoi inculpatul nu era la prima „gresală”. Băsoful gînditor dosarul. Faptele s-au petrecut așa:

În toamna anului trecut, sfatul popular al orașului București a trecut la repararea și amenajarea a numeroase imobile aflate în gestiunea sa. În acest scop a autorizat întreprinderea de amenajări și reparări să execute aceste lucrări și să deschidă șantier. Volumul mare de lucrări a obligat întreprinderea să caute brațe de muncă în provincie. Au plecat, delegați al întreprinderii, o serie de funcționari însărcinați să recruteze muncitori calificați și necalificați. Ei au luat la plecare și sume de bani pentru plata noilor angajați, cheltuielile de drum și avansuri pînă la primul salariu. De acest lucru a aflat și Ion Berdili, funcționar la întreprindere și membru în comitetul sindical. Și cum a aflat, gata la director.

Plec și eu. Dati-mi bani și vă aduc 100 de muncitori. Cunoscu eu lucrurile. Am stat la Satu Mare doi ani.

Directorul se cam codea. Nu-i vorbă, Berdili nu se trădase prin nimic pînă atunci; funcționar corect și conștiincios.

A intervenit șeful contabil, recomandîndu-i directorului calitatea de funcționar energetic ale lui Berdili. I s-au dat bani: 5000 lei.

A plecat chiar atunci. Seara avea tren spre Satu Mare. Au trecut zilele fără ca vreun semn de la Berdili să sosească. După zece zile, oamenii s-au pomnit cu el. Schimbat, de nerecunoscut. Un Berdili

palid, neras, fără îndrăzneală și eroanța lui obișnuită.

— Am greșit. Mi-a... furat banii... în tren.

A înșurat apoi o poveste altă de fanțezistă și suspectă că nu l-a crezut nimegi. Cîci ar fi adormit în tren, și trezindu-se în gara Orașul Stalin a constatat că l-au dispărut banii. Cuprins de disperare a ră-tăcit — nu-și amintea pe unde și cum — și pește cîteva zile s-a deșteptat în... pădurea Andronache. Cum a ajuns de la Orașul Stalin în pădurea Andronache Berdili nu știe. Doar l se furasese toți banii!? Ori, a încercat să se „sinucidă”. S-a întors în aci, a intrat în cea mai apropiată farmacie, apoi a ieșit repede îndreptîndu-se spre pădure. Cuprins de remușcări a luat... cîteva pastile de „phenaco” și aspirină.

Președintele răsfoi mai departe dosarul. Iată depozitiile martorilor care răstoarnă declarația nesinceră a inculpatului. Berdili n-a fost văzut urcîndu-se în tren. Buletul de călătorie a „dispărut” și el. Berdili n-a anunțat organele de miliție nici în tren, nici în Orașul Stalin, iar în București s-a ferit de asemenea să dea ochi bu le. Martorii care îl cunosc bine au afirmat că lui Berdili îi place să bea bine și nu numai „un pahărel”. Iată și fișa trimisă de serviciu de antecedențe penale. Inculpatul Ion Berdili a mai fost condamnat de două ori pentru furt și delapidare.

Președintele discută cu asesorul popular și cu judecătorul. Apoi se pronunță sentința.

În numele poporului, tribunalul condamnă pe inculpatul Ion Berdili la 2 ani și jumătate închisoare corecțională, 2 ani interdicție și plata despăgubirilor către întreprindere. Să fie indivizii de teapa lui Berdili că nu pot iefti nepedepsiți bunurile poporului.

GH. PIETRARU

O sărbătoare pentru iubitorii de literatură

În acest an, tradiționala sărbătorire a cărții sovietice din Luna Marii Prietenii este deosebit de abundentă pe tărîmul traducerilor din literatura sovietică și literatura clasică rusă. Printre titlurile de cărți care împodobesc vitrinele librărilor, atenția iubitorilor de valori literare este atrasă de volumele omagiale purtînd numele genialului poet Pușkin. Este vorba de cele 2 volume de „Opere alese” de A. S. Pușkin de curînd apărute în Editura „Cartea Rusă”, cărți care alături de nenumărate titluri ale altor noi volume vin să încununeze o rodnică activitate editorială desfășurată în decurs de 10 ani de la eliberarea patriei noastre.

De la început trebuie arătat că impresiunea plăcută condițiile tehnice și artistice în care este valorificată opera acestui titan al scrisului, pe care de altă vreme o așteptau cititorii noștri într-o ediție cuprinzătoare. De aceea nu poate fi decît salutată cu entuziasm inițiativa editurii „Cartea Rusă” de a oferi cititorilor o imagine încheagată și multilaterală a creației pușkiniene.

Dar, să răsfoim filele celor 2 volume de „Opere alese” ale lui Pușkin spre care se îndreaptă interesul legitim a zeci de mii de cititori. În mîntea noastră relievie figura poetului, care la începuturile veacului sîmburu, într-o țară unde gemăul de suferință al poporului era înăbușit de nemiloasă cîrmuire a țarilor, și-a ridicat cu îndrăzneală glasul, prevenind alia vremurii, pe care se dorea să toată forța patriotismului său, cu toată vigoarea talentului său artistic.

Pușkin se situează alături de cele mai mari figuri literare ale omenirii. Prin orizontul tematic larg al operelor sale, prin adîncimea problemelor tratate, în care socialul și umanul se îmbină într-o unitate armonioasă, prin uriașă sa forță artistică, prin strălucirea pe care a dat-o limbii literare ruse, el se ridică la cîmlele cele mai înalte ale creației literare.

Un aspect, poate esențial, al vastei sale opere, care se vădește deopotrivă în versurile lirice gingașe și în lucrările epice de amploare, este preocuparea poetului față de om, de elementul uman în sensul abstract al cuvîntului, ci în cea mai adîncă și concretă semnificație sa.

* A. S. Pușkin — „Opere alese” vol. I și II. Editura „Cartea Rusă”.

Conf. univ. Tamara Gane

torico-socială. Cele două volume ne dau posibilitatea să cunoaștem și să prețuim forța cu care Pușkin a zăgrăvit omeplexitatea lumii sufletești a omului, a înfățișat în epoca și în condițiile sociale date, sensibilitatea poetică uimitoare a creatorului care a ogîndit artistic societatea timpului său, frămîntările sociale, durerile, bucuriile și nădejdele poporului rus. În opera lui s-au întîlnit — ca într-o mare frămîntată de furtuni primenitoare — visul și năzuința spre o viață luminoasă, feticul și spiritul combativ al unui luptător pentru triumful dreptății, cu afirmarea — atotbiruitoare a principiilor demnității omului și libertății poporului.

Lirica, parțial reprezentată în primul volum al culegerii de „Opere alese”, cuprinde aspecte variate din creația poetică a lui Pușkin atît de strîns legată de drumul formării sale ideologice și artistice, de evenimentele de seamă ale vremii sale. Urmărim în deosebi maturizarea gîndirii politice a poetului care a fost „ecoul vieții poporului său”. La vârsta de 13 ani, el a fost martorul evenimentelor războiului din 1812 care s-a încheiat cu victoria poporului rus împotriva armatelor cîrto-pitoare ale lui Napoleon.

Trezirea conștiinței și a mîndriei naționale a poporului rus, avîntul patriotic care însuflețete după 1812 pătura avansată a nobilimii — s-au răsfrînt adînc în sufletul poetului care a scris un înflăcărat apel la lupta pentru libertate:

Țărani al lumii, tremurați, Copii ai soartei schimbătoare! Iar voi, călîți-vă mai tare, Sculați, voi robii ingenuchitați!

exclamă poetul în oda intitulată „Liberate”, situîndu-se pe linia tradiției inițiate de Rădișev.

Poetul nu se poate împăca cu această realitate a epocii sale, în care forța și abuzurile claselor stăpînitoare șteineau sub crîntă apăsare poporul muncitor. Protestul lui răsună vehement:

Orîndue ochii mi-ai arunc Văd pretîndîndu-mi, bice, fiare, Văd al robicii plînsul lung Și rușinoase legi murdare...

Pușkin dezbatează în literatură cu acest gen de poezie combativă, militantă, și pe măsură ce contradicțiile sociale din Rusia țaristă se ascut, culminînd cu răscăla decembrieștilor din 1825, personalitatea lui scriitoricească se conturează cu o precizie tot mai mare.

În poezia către Ceadaev (1818) — un adevărat manifest politic adresat tineretului din vremea aceea — poetul își proclamă „încrederea nezdrunțată” că va veni „al libertății ceas slăvit”. Ridicînd literatura la rangul de tribună cetățenească, Pușkin este conștient de rolul artistului în viața societății, în lupta pentru cauza poporului asupra:

Tovarășe, să crezi! Cîndoa Vă rădări marea stea A fericiții mii dorii Din azma Rusia, s-o trezi! Pe tirania năruită! Al nostru nume scris va fi.

Cutezanța cu care Pușkin atacă regimul absolutist din vremea țar, apelul lui față la răscoală, biciuirea „puternicilor zile” în frunte cu țarul, în numeroase epigrame care sub formă de manuscrise căptăseră o nemeapomenită răspîndire — toate acestea l-au atras minia și prigonoa din partea cîrmuirii țariste. Ca urmare, poetul cunoaște de timpuriu viața amară a surghiunului, întîi în sudul țării (Eкатеринослав, Chisnău, Odesa), apoi la Mihailovscoe. Înainte de a fi exilat din ordinul țarului, numele poetului este censurat pentru posteritate odată cu apariția în 1820 a poemului „Rusian și Ludmila”. El se afirmă în acest poem ca un remarcabil cunoscător și mînuitor al valorilor folclorice, care stau la baza poemului. Îmbinarea strălucită a elementelor fantastice cu cele realiste, valorificarea spiritului poeziei populare, dar farmecul neîntrecut al acestei capodopere a genului.

Perioada exilului din Sud (1820—1824) este bogat reprezentată în primul volum prin opere de factură romantică cum sînt poemele „Prizonierul din Caucaz”, „Fata lui haideuc”, „Fînfla din Bacisara”.

Poemul „Tigani” scris la Mihailovscoe în 1824 marchează o cotitură în creația pușkiniană: trecerea de la romantism spre realism. De la protestul spontan și individual din „Prizonierul din Caucaz” și „Fatai haideuc”, Pușkin atacă ac cu plan mai larg problema relațiilor sociale, dînd glas convingerilor sale despre necesitatea

respectării demnității omului și a libertății sale. Opunîndu-se contrastele izbitor de dintre viața orașului și viața liberă a țiganilor — pe care vădit o idealizează — Pușkin prin soarta tragică a răzvrătîtului nobil Aleco condamnă la singurătate și izolare, înferează tendințele individualiste ale omului care „vrea libertăți doar pentru sine”.

Operele de mai firuz ca drama „Boris Godunov”, poemul eroic „Poltava”, lucrările în proză și mai cu seamă romanul în versuri „Evgheni Oneghin” vădesc plîntarea forțelor creatoare ale scriitorului, concepția sa înaintată despre societate, înțelegerea realității a fenomenelor din viața inconjurătoare și a faptelor istorice.

Un factor important care a dus la încheierea acestei concepții — pe lîngă evenimentele revoluționare pe plan mondial (revoluția din Spania, mișcarea de eliberare din Italia și Grecia) a fost în deosebi răscăla decembrieștilor. Tovarăș de idei al decembrieștilor, Pușkin și-a dat seama, în urma înăbușirii în singe a răscălaei de la 14 decembrie 1825 că acțiunea acestei generații de nobili progresiști, luptători pentru cauza eliberării poporului era sortită eșecului din cauza îndepărtării lor de cel mult. Se știe că la această mișcare n-au participat masele decembrieștilor fiind — cum spunea V. I. Lenin — „departe de popor”. Prăbușirea răscălaei îl îndeamnă pe Pușkin să caute răspuns la întrebările care-l frămîntau, în istoria poporului său.

Atenția poetului se oprește asupra epocilor istorice de mari frămîntări și prefaceri. De aici se naste drama „Boris Godunov” — această „tragedie populară” cum o numește autorul — în care masele apar ca forță determinantă a evenimentelor istorice. Jocul schimbător al soartei monarhilor, prăbușirea plină de tragism a lui Boris Godunov, succesul vremelnic al uzurpatorului și contradicțiile de interes în rîndurile boierimii de la curte — toate acestea atrîm de „freamătul multimilor”. Ideea aceasta Pușkin o sugerează de-a lungul acțiunii piesei, culminînd cu scena finală cînd „norodul tace” în semn de neacceptare și de neîncredere față de noul stăpîn.

Figura lui Petru II îl inspiră în poemele „Poltava”, „Călărețul de aramă” ca și în povestirea „Arapul lui Petru cel Mare” și poezia „Stante”. Aci Pușkin dezvăluie pregnant imaginea unei marș personalități istorice susținute de mase, ale cărei acțiuni au fost expresia năzuințelor poporului. Apar în toată măreția și semni-

ficația lor istorică reformele binefăcătoare pentru Rusia înfăptuite de Petru I, se conturează figura acestui împărat luminat — în opoziție cu aventurismul lui Carol al XII-lea („Poltava”) sau cu interesele mănușite, personale ale micului funcționar Evgheni („Călărețul de aramă”).

În aceeași perioadă Pușkin și-a afirmat ca un cîntăreț al decembrieștilor căora le trimite un mesaj — în greu surghiun siberian, îndemnîndu-i să aștepte cu demnitate și mîndrie înfăptuirii visurilor lor de libertate. Motive legate de mișcarea decembrieștilor găsim și în poezia „Arian”.

Lucrările de proză cuprinse în volumul II al „Operele alese” ilustrează complexitatea tematică și multilateralitatea talentului de prozator al lui Pușkin. Ciclul „Povestirile răposatului Ivan Petrovici Belchin” și în deosebi povestirea „Capitanul de poștă” sînt străbătute de un realism autentic, vădit în tratarea unei teme din viața de toate zilele a oamenilor simpli. Tema „omului mic” apăsător de nedreptate și de abuzurile sociale dezvăluie profundul umanism al autorului, ceea ce l-a făcut pe Gogol să spună că Pușkin a reușit să înfățișeze în opera sa „măreția simplă a omului simplu”.

Conflictul acut al epocii dintre moșierimea exploatare și țărănimia iobagă și-a găsit o dramatică înfrînșare artistică — diferită desigur de la o epocă la alta — în „Istoria satului Gorihuhin”, „Dabrovichi” sau „Fata căpitanului”. Roman istoric în care esența forței sociale democratice este redată prin figura lui Pugaciov, conducătorul răscălaei țărănești de la sfîrșitul secolului XVIII-lea, „Fata căpitanului” este una din creațiile de căpetenie ale scriitorului, purtînd peste veacuri lumina gîndurilor și idealurilor sale.

Din cele două volume lipsește opera de sinteză a lui Pușkin, romanul în versuri „Evgheni Oneghin” a cărui apariție se pregătește acum într-un volum separat. În drama lui Oneghin, poetul a ogîndit sub toate aspectele viața Rusiei din acea vreme, ceea ce l-a îndreptătit pe Belinski să caracterizeze această capodoperă a literaturii ruse și universale drept „O enciclopedie a vieții ruse din deceniul al 3-lea al secolului al XIX-lea”.

O neaștințită bogăție de idei și sentimente, de imagini artistice nepieritoare — iată ce reprezintă cele 2 volume de „Opere alese” ale acestui geniu uriaș în domeniul artei — „Începutul tuturor începuturilor în literatura rusă” — cum l-a denumit Maxim Gorki.

Cu un an înainte de tragica-i moarte, el lasă posterității testamentul său artistic care afirmă încrederea poetului în aprecierea poporului, tocmai fiindcă „în veșul său cel crîncen” el a slăvit libertatea, înfruntînd toate oprelițele unui regim de sălbatică opresiune.

Admirabilele sale versuri cit și lucrările în proză cu teme atât de variate, în care pe lîngă motive patriotice de înaltă înaltă cetățenească, înflînim poezii elegiace sau pastelu, imnuri închinăte prieteniei sau dragostei — și-au găsit o haină demnă în limba românească datorită aportului unor poeți și scriitori de frunte ca de pildă Mihail Beniuc, Maria Banuș, Nina Cassian, Miron Radu Paraschivescu, Alexandru Philippide, George Lesnea, Eusebiu Camilar, Victor Tulbure, Virgil Teodorescu, Mihai Dragomir

